

O god, hij was het. Hij was het echt!

Het ene moment zat Lottie nog aan het eind van de bank in het midden van de kerk afwezig het zonlicht te bewonderen dat in brede banen door de glas-in-loodramen naar binnen viel en de gemengde geuren van warme stenen, oude bijbels en bijenwas in te ademen, en het volgende moment hoorde ze een lach waarvan alle haartjes op haar armen recht overeind gingen staan.

Maar dat kon toch niet? Het was gewoon onmogelijk. Maar tegelijkertijd wist ze van wie die lach was. Het was lang geleden, maar die lach zou ze uit duizenden herkennen.

Ze strekte haar nek en keek als een stokstaartje de rijen banken aan de andere kant van de kerk af, over de zee van mooie hoeden, tot ze een glimp opving van zijn achterhoofd. En alweer onmiddellijke herkenning.

Max Farrell. Bizar. De laatste keer dat ze hem had gezien, hadden ze allebei in Oxford gewoond... tot dat éne was gebeurd en zijn vader hem had meegenomen naar Ierland. En nu, dertien jaar later, waren ze hier, ruim driehonderd kilometer verwijderd van Oxford, voor dezelfde huwelijksplechtigheid.

Wauw, het voelde echt heel raar om hem weer te zien.

‘Wat zie je?’ Het was Hannah, die naast haar zat, opgevallen dat er iets was. ‘Leuke man gespot?’

‘Iemand die ik al heel lang niet heb gezien.’ Lottie kon haar ogen niet van hem afhouden. Max praatte met een paar van de bruidsjonkers die hij duidelijk kende. ‘Waar heeft Cameron eigenlijk gestudeerd?’

‘Eh... wacht even. Volgens mij heeft hij dat wel een keertje

verteld. Was het niet ergens in Schotland? Die universiteit waar prins William Kate heeft leren kennen?’

‘St Andrews.’ Lottie knikte; dat klonk logisch. Ze had via via gehoord dat Max daar was afgestudeerd. Cameron, die op het punt stond om met Freya te trouwen, had blijkbaar ook wat oude studievrienden uitgenodigd voor de bruiloft. En nu bleek Max daar een van te zijn.

Vanaf deze plek kon ze hem niet echt goed zien – een weelderig bloemstuk van roze en crèmekleurige rozen en lelies belemmerde het zicht – maar hij leek nog steeds op de oude Max, donker haar, gebruint, brede lach, hoge jukbeenderen... Nou ja, natuurlijk waren die nog hoog, je kon ze moeilijk lager laten maken. En hij droeg een wit overhemd onder een donkerblauw pak, maar dat was zo’n beetje alles wat ze kon zien.

Maar zodra de plechtigheid achter de rug was zou ze natuurlijk naar hem toe kunnen gaan...

‘Welke is het? Die kale?’ Hannah stootte haar even aan. ‘Of die met die paarse das?’

‘Nee, die man links van hen.’

‘O, die ziet er inderdaad goed uit. Is hij een ex van je? Altijd leuk om op een bruiloft een vriendje van vroeger tegen te komen, vooral als het zo’n stuk is.’ Met een blik op Lotties rode zijden jurk vervolgde ze opgewekt: ‘En het komt goed uit dat jij er ook lekker sexy uitziet.’

Hannah had gelijk. Uit ervaring wist Lottie dat je een ex over het algemeen toevallig tegenkwam wanneer je een oud slobber-shirt droeg met ijsvlekken op de voorkant, of op een moment dat je echt je haar had moeten wassen en je benen moest scheren, maar daar geen tijd voor had gehad. Alleen... ‘Hij is geen ex van me. We zaten bij elkaar op school.’

Wat waar was, maar niet helemaal. Er leek zich destijds een hele wereld aan mogelijkheden voor hen te openen tot... tot dat éne was gebeurd, waardoor hun leven volledig op de kop was gezet.

Maar ze had geen zin om het daar nu over te hebben.

‘Des te beter. Misschien is het tijd om uit te zoeken wat je hebt gemist. Want weet je, als ik single was, zou ik een poging wagen. Hij is echt heel sexy.’

‘Ahum,’ zei Jerry. ‘Ik zit naast je, hoor, voor het geval dat je dat was vergeten.’

‘Alsof dat ooit zou kunnen, schat.’ Hannah gaf de hand van haar verloofde een geruststellend kneepje, boog zich toen weer naar links en fluisterde tamelijk luid tegen Lottie: ‘Ik wil alleen maar zeggen dat die van jou daar eruitziet alsof hij ontzettend goed kan kussen.’

‘Ik zit hier nog steeds, hoor,’ merkte Jerry vriendelijk op.

‘Je moet naar hem toe gaan,’ drong Hannah aan. ‘Even gedag zeggen!’

Lottie verschoof iets over de houten bank, die glom van ouderdom, en keek op haar horloge. Het was vijf voor drie en de plechtigheid kon elk moment beginnen. Bovendien wilde ze dit niet doen met al die mensen erbij; het leek haar echt iets voor Max om zich haar totaal niet te herinneren. ‘Ik ga straks wel even naar hem toe.’

‘Je ogen glinsteren helemaal.’ Hannah was irritant opmerkzaam. ‘Misschien is hij dan geen ex, maar je houdt iets voor me achter.’ Ze nam Lottie met opgetrokken wenkbrauwen op. ‘Er moet iets zijn geweest. Sinds wanneer ken je hem?’

‘Sinds wanneer ben jij zo nieuwsgierig?’ vroeg Jerry aan haar andere kant.

‘Ik ben nieuwsgierig geboren. Nou, vooruit, vertel,’ zei Hannah.

‘Oké.’ Lottie haalde haar schouders op. Het was lastig om te doen alsof het haar allemaal niets deed, terwijl alles in haar trilde. ‘Ik was zes toen ik hem leerde kennen.’

‘Ach, wat lief!’

‘Dat klinkt misschien zo, maar dat was het echt niet.’

Haar herinneringen aan die eerste kennismaking waren nooit

verflauwd; ze herinnerde zich alles nog kristalhelder, alsof het gisteren was gebeurd. Het was een paar weken voor haar zevende verjaardag geweest en Max was zelfverzekerder dan hij had moeten zijn, aangezien het zijn eerste dag op de Ashley Road Primary School was, waar zij echt al tijden op zat.

Juffrouw Philpott had hem de plek naast Lottie aangewezen en had tegen haar gezegd dat ze hem moest helpen mocht hij vragen hebben, en daardoor had ze zich speciaal en belangrijk gevoeld. Maar toen de juffrouw was weggelopen, was het eerste wat hij tegen haar had gezegd: 'Mijn vriendje had vroeger een muis die Lottie heette en jij lijkt wel een beetje op een muis.' Daarbij had hij ook nog een soort muizengezicht getrokken, iets wat haar woedend had gemaakt en daarom had ze hem toegebeten: 'Nou, mijn vriendinnetje had een varken dat Max heette en dat was net zo lelijk als jij.'

Met een blik vol medelijden op haar had hij gezegd: 'Maar dat lieg je, hè? Dat heb je net verzonnen.'

En zo was het gebleven. Max had ervan genoten om haar te plagen en dwars te zitten, en zij was daar keer op keer op ingegaan omdat... Nou ja, omdat ze moeilijk anders kon. Zo gingen die dingen nu eenmaal. Toen Max de uiteinden van haar vlechten in lijm had gedoopt, had ze wraak genomen door glitter in de capuchon van zijn groene jack te strooien. En als ze insecten in haar schooltas aantrof, hoefde ze zich niet af te vragen wie dat had gedaan. En toen Max tijdens een schoolreisje naar het Cotswold Water Park ontdekte dat zijn sokken in het meer waren gegooid, hoefde ook hij zich niet af te vragen wie de dader was.

In de loop der jaren had ze genoeg kansen gehad om de schande van die eerste zwakke reactie uit te wissen. Het was nu alsof ze door een tijdschrift bladerde, er waren zoveel herinneringen die bovenkwamen: op school, na school, eindeloze plagerijen over en weer zonder ooit echt ruzie te krijgen. Misschien hadden ze elkaar nooit echt als vrienden beschouwd, maar het was altijd

leuk geweest om met elkaar om te gaan op die haat-liefdemanier.

Totdat dat éne was gebeurd wat alles had veranderd.

‘Goh, je bent echt mijlenver weg.’ Hannah wist van geen ophouden. ‘Het doet je echt iets, hè, dat je hem hier ziet. En er is iets wat je me niet vertelt. Oké, er is misschien niets gebeurd toen jullie zo jong waren, maar hoe zit het met later?’

Hannah leek wel een soort heks. Lottie zuchtte. Dit was precies waarom ze zo blij was dat ze hem eerst uit de verte had gezien, zodat ze zichzelf even streng kon toespreken en alle tijd had om kalm en beheerst over te komen als...

‘Het begint.’ Hannah stak een vinger op toen ze voor de kerk een auto tot stilstand hoorden komen. ‘Precies op tijd. Vertel het me straks maar.’

Maar net toen de dominee de organist een seintje gaf en iedereen zich opmaakte voor de komst van de bruid, hoorden ze buiten iemand schreeuwen: ‘Nee, niet stoppen, niet uitstappen! Sorry, maar kun je even een extra rondje maken? Het duurt maar vijf minuutjes. En daarna kun je naar binnen om te trouwen, echt.’

2

Zeventien minuten daarvoor

Ruby Vale had er echt naar uitgekeken na haar drukke driedaagse zakenreisje naar Londen: een frisse douche gevolgd door een paar uur in de tuin op een ligstoel met een glas wijn en een mooi boek.

Het was haar niet gegund. Wat ze kreeg, was vreselijk nieuws gevolgd door nog meer vreselijk nieuws, gevolgd door het aller-vreselijkste nieuws ooit.

Ze dacht dat ze misschien in shock was, maar dat was lastig te zeggen als je al die informatie in nog geen twee minuten tot je had moeten nemen.

‘O god, je valt toch niet flauw? Ga zitten. Hier is een stoel.’ Iris bracht haar naar een stoel voordat Ruby’s benen het begaven. ‘Mannen! Allemaal klootzakken. Ik bedoel, dat wist ik natuurlijk wel, dat weet ik mijn hele leven al, maar ik dacht echt dat die van jou anders was. Ik kon het gewoon niet geloven toen ik ze zag. En als ik al aan het stofzuigen was geweest, hadden we nog van niks geweten. Maar ik was nog in de weer met het snoer toen ik hem binnen hoorde komen. En ik wilde net iets roepen om hem te laten weten dat ik er was toen ik gelach hoorde en besepte dat hij iemand bij zich had.’ Ze trok een vies gezicht. ‘En toen was het al te laat; ze zaten al zo’n beetje aan elkaar geplakt. Ik hoorde ze de trap op komen en toen kon ik natuurlijk niks meer zeggen. Ze dachten dat ze alleen waren. Dus toen ben ik maar in de logeerkamer gebleven en zij verdwenen in... nou ja, jullie slaapkamer.’

Ruby deed haar ogen dicht; ze was kotsmisselijk.

‘Het duurde niet lang. Maar het ging er behoorlijk luidruchtig

aan toe.' Weer vertrok haar gezicht. 'En je moet echt iets aan dat hoofdeinde laten doen. Hoe dan ook, ik wachtte tot ze klaar waren en weer naar beneden waren gegaan, en ze lachten nog steeds en... nou ja, ze zeiden van die dingen die je niet van anderen wilt weten. En toen gingen ze weg en liep ik naar het raam om te kijken wie het was. Mijn god, ik viel bijna flauw van schrik. Nou, en toen heb ik een filmpje van ze gemaakt.' Ze hield haar mobiel op, als een actrice die trots een BAFTA omhooghoudt. 'Dat leek me wel slim, je weet nooit of het nog van pas kan komen. Nu kunnen ze nooit zeggen dat ik het heb verzonnen.'

Daar zat wat in. Iris, die twee keer per week bij hen kwam schoonmaken, was een pittige tante met stevige meningen, enkele dubieuze ex-vriendjes en indrukwekkend lange, spinachtige valse wimpers. Ze droeg diep uitgesneden topjes en hoog opgesneden shorts, en vlak boven haar borst had ze LOOK UP laten tatoeëren. Ze was ook een bijzonder lief mens, met een strenge moraal, hoewel Ruby wist dat mensen die haar zagen dat niet achter haar zochten.

'Hier, drink op.' Ze duwde een glas cognac in Ruby's trillende hand. 'Oké. Had je liever gehad dat ik niks had gezegd?'

'Nee.' Ruby schudde haar hoofd. 'Nee!'

'Mooi zo. Ik had het rot gevonden als je ja had gezegd. Ik heb het je verteld omdat ik jou stukken aardiger vind dan hem. Wil je het filmpje zien?'

'Nee, dank je.' Ze wist echter dat ze wel zou moeten kijken, er zat niets anders op. Nadat ze een flinke slok cognac had genomen, zette ze zich schrap en zei: 'Oké.'

Met Iris' warme hand bemoedigend op haar schouder keek ze naar haar man en de vrouw die samen de voordeur uit kwamen na hun niet meer zo geheime rendez-vous. Het was gisteren gebeurd, toen zij in Londen was. En de lichaamstaal tussen hen toen ze naar Peters blauwe Volvo liepen, sprak boekdelen; zij had haar arm om zijn middel en zijn hand lag op haar achterste, terwijl ze zich naar

elkaar toe bogen en iets zeiden wat Ruby niet kon horen, maar waarvan ze de strekking wel kon raden.

Het was de identiteit van de vrouw die haar het meest verbijs-terde, en natuurlijk ook het feit dat Peter blijkbaar liever met haar naar bed ging dan met zijn eigen vrouw.

Alsof Iris haar gedachten kon lezen, flapte ze eruit: 'Ik bedoel, een man die liever haar heeft dan jou is toch niet goed bij zijn hoofd? Jij bent een stuk!'

Precies. Ruby knikte. De oneerlijkheid van alles kwam als gal omhoog.

'Ze is ouder dan jij! En moet je die kleren van haar zien!'

Ruby bestudeerde de kleren. Zelf probeerde ze altijd leuke kleren te dragen, zich zo goed mogelijk te presenteren, maar misschien ging het daar niet om. De vrouw in het filmpje droeg een simpel grijs vest over een beige blouse met daaronder een bruine rok tot over haar knieën en beige instappers. Misschien gaf haar man de voorkeur aan zo'n soort outfit.

'En dan te bedenken hoe ze altijd op me neerkeek,' vervolgde Iris met iets van tevredenheid in haar stem. 'Al die keren dat ze me bij haar op kantoor riep en probeerde me het gevoel te geven dat ik een slechte moeder was. Het gore lef! Je weet toch wel wat je nu moet doen, hè?'

Ruby keek naar de laatste paar seconden van het filmpje waarop Peter en de andere vrouw elkaar innig omhelsden en elkaar kusten als dolverliefde tieners. Na een tijdje maakten ze zich met tegenzin van elkaar los, stapten in de auto en reden weg.

Ze draaide zich om naar Iris. 'Kun je me er een kopie van sturen?'

Het was vrijwel meteen gebeurd. 'Zo.'

De eerste vonken van schrik en ongeloof vlamden nu ineens op tot een laaiend vuur van woede. Ruby zei: 'Nou, vertel, wat zou ik volgens jou moeten doen?'

Iris had er al een dag over kunnen nadenken. Ze keek op haar

horloge. 'Nou, om drie uur opent ze het meifeest op school.' Ze wierp Ruby een uitdagende blik toe. 'Als ik jou was zou ik daarnaartoe gaan en haar de volle laag geven.'

Ruby haalde diep adem. Oog om oog, tand om tand. Wraak. Kon ze dat? Tot vandaag was ze niet het soort vrouw geweest dat een andere vrouw tot de orde riep. Maar nu was ineens dit gebeurd en was het alsof Peter plotseling een heel andere man was geworden.

En waarom zou zij dan niet een heel andere vrouw kunnen worden?

De adrenaline die door haar heen schoot kon geen kant uit. Ze was drie dagen weg geweest en haar hoofd was compleet blanco.

'Weet je toevallig waar hij nu is?'

'In de kerk,' zei Iris. 'Met alle anderen.'

Ach ja. De bruiloft. De plechtigheid zou over een paar minuten beginnen.

'En daarna gaat hij meteen door naar Liverpool,' voegde Iris eraan toe.

'Wat? Waar gaat hij naartoe?' Peter had haar daar niets over verteld.

'De laatste keer dat ik hier was, had hij het erover, vlak na jouw vertrek op woensdag. Hij had het over een of andere retraite.'

O, ja, de zogenaamde stilteretraite. Dat was haar helemaal ontschoten. 'Dat is vast ook gelogen,' zei ze. Er zat echt veel te veel adrenaline in haar lijf en ze kon dan ook beslist niet wachten tot hij terug was uit Liverpool. Vastbesloten stond ze op. 'Oké, dit pik ik niet.' Ze had nog niet echt een plan, maar ze kon ook niet gewoon hier blijven zitten. Er moest iets gebeuren, anders zou ze letterlijk ontploffen. En de meeste bruiden kwamen toch te laat op hun bruiloft. Het was een traditie waar Peter zich altijd aan ergerde, maar het gaf haar nu wel de gelegenheid om de confrontatie met hem aan te gaan. En dat ging ze dan maar doen.

'Goed idee. Ho, niet zo snel, wacht!' Iris rende achter haar aan de keuken uit en riep vrolijk: 'Ik ga mee!'

St Mary's Church, vele honderden jaren oud en met een lichtelijk scheve toren, was vlakbij. De zon scheen nog fel en Ruby's rug was klam en haar 'alleen stomen'-jurk plakte aan haar lijf. Toen ze de oprit van de kerk op liepen zagen ze dat de bruidsauto hun net voor was geweest en al naar de ingang reed. Verdomme, je kon een huwelijksplechtigheid moeilijk onderbreken zodra die eenmaal was begonnen en daarom moest ze ervoor zorgen dat ze eerder binnen was dan de bruid.

'Hé, jij daar!' Iris wuifde, stak toen haar duim en wijsvinger tussen haar lippen en floot schrill om de aandacht van de chauffeur te trekken.

Toen de man zijn raampje omlaag deed, hapte Ruby paniekerig naar adem en riep: 'Nee, niet stoppen, niet uitstappen! Sorry, maar kun je even een extra rondje maken? Het duurt maar vijf minuutjes. En daarna kun je naar binnen om te trouwen. Echt.'

Freya Nicholson, de bruid die achter in de limousine zat naast haar moeder Tess, keek verbaasd maar niet al te geschokt. Ze boog zich naar voren, zwaaide even naar Ruby en vroeg toen: 'Zijn ze nog niet zover? Oké, prima, tot over vijf minuten. Je ziet er trouwens goed uit. Prachtige jurk!'

Het was inderdaad een prachtige jurk, van glanzend wit katoen bedrukt met grote roze rozen. Ruby mocht dan een droge mond hebben en hersens als pap, ze wist nog wel hoe je een complimentje in ontvangst moest nemen. Ze stak haar heupen naar voren voor het geval Freya het mooiste gedeelte nog niet had gezien en riep: 'Dank je. En er zitten zakken in!'

'Kom.' Iris gaf haar een duwtje in de richting van de openstaande kerkdeuren. 'Dit is jouw moment. Daar gaan we dan!'

'Wat gebeurt er?' Terwijl iedereen zich omdraaide om te kijken wie de bruid wegstuurde, riep Hannah opgewonden: 'O, stel dat iemand de bruiloft wil tegenhouden? Zoals in *The Vicar of Dibley*? Dat heb ik altijd al eens in het echt willen meemaken!'

‘Ik kan me niet voorstellen dat dat het is.’ Lottie schudde haar hoofd, want dat was echt onmogelijk. ‘We hebben het hier wel over Cameron en Freya.’

‘Misschien is Cameron al getrouwd. Of is hij een moordenaar en wordt hij door de politie gezocht...’

Het volgende moment klonk het getik van hoge hakken over de stenen vloer en kwam er een werveling van roze-op-wit binnenstormen. Lottie en Hannah wisselden een blik van teleurstelling, want het was dus toch niet iets opwindends, het was de vrouw van de dominee maar, Ruby Vale.

‘Laat me eens raden,’ fluisterde Lottie. ‘Waarschijnlijk doet de wif het thuis niet of zit er een spin in bad...’ Want Ruby kon soms nogal theatraal uit de hoek komen. Ze was een van die kunstzinnige types. Al jaren getrouwd met dominee Peter Vale. En al ging ze zelf bijna nooit naar de kerk, de meeste mensen in Lanrock mochten haar graag, en bovendien was ze, als glamoureuze schrijver en illustrator van een enorm populaire kinderboekenreeks, een van de beroemdheden van het stadje.

‘Ik moet je spreken,’ flapte ze eruit, wijzend naar haar man. ‘Alleen.’

Peter Vale stond naast de preekstoel de liturgie door te nemen. Hij keek even op. ‘Ik ben bezig. De huwelijksplechtigheid begint zo.’

‘Peter. Heel kort, in de consistoriekamer. Alsjeblieft.’

‘Schat, het komt nu echt heel slecht uit. Waarom kom je na de plechtigheid niet terug?’ Lichtelijk geïrriteerd wuifde hij haar met zijn hand met de liturgie erin weg, alsof ze een lastige wesp was.

Lottie keek belangstellend toe. Ze zag dat Ruby diep ademhaalde, met ogen als schoteltjes en een dun laagje zweet op haar slanke hals.

‘Straks, schat,’ zei Peter ten overvloede, op overdreven geduldige toon.

En daar had je ineens ook Iris Norton, bij de meeste inwoners

van Lanrock bekend om haar brutale karakter, haar ongezouten meningen en fantastische poetskwaliteiten. Anders dan Ruby was ze niet echt gekleed op een bruiloft met haar fluorescerende groene topje en denim short met franjes, en ook anders dan Ruby zat ze niet om woorden verlegen.

‘Oké,’ zei ze tegen de dominee. ‘We gaan al. Je vrouw wilde je alleen even vertellen dat ze het weet. Maar dat geeft niet, we hebben nog wel meer te doen, zoals een bezoekje afleggen aan een bepaald iemand...’

‘Sorry, hoor, maar ik heb geen flauw idee waar je het over hebt.’ Peter schudde niet-begrijpend zijn hoofd.

‘Nou, dan hoeft je je er ook niet druk om te maken. Wij gaan weer. We kunnen deze kans niet laten lopen, toch?’ Iris tikte op haar horloge. ‘Ons grote moment, als je snapt wat ik bedoel.’

Ruby had zich inmiddels hersteld en deed ook een duit in het zakje. ‘Ik verheug me er zo op om iedereen te vertellen wat er aan de hand is. Ik kan gewoon niet wachten!’

Peters gezicht kreeg de kleur van mist. De aanwezigen in de kerk, die eerst naar Iris hadden gekeken, draaiden zich nu naar hem om.

‘Luister, ik weet niet wat jullie misschien hebben gehoord, maar dit is be-belachelijk.’ Struikelend over zijn woorden haastte hij zich door het middenpad naar hen toe. ‘Ik moet een huwelijksplechtigheid voltrekken...’

‘Het was niet je vrouw die iets heeft gehoord,’ zei Iris opgewekt. ‘Dat was ik. En ik heb het ook allemaal opgenomen.’

Iedereen in de kerk keek verbijsterd toe. Naast Lottie fluisterde Hannah: ‘O, mijn god, wat bizar. Is dit wat ik denk dat het is?’

Iris toverde haar telefoon tevoorschijn uit haar beha. ‘Ik had trouwens niet gedacht dat ze jouw type was. Zo zie je maar weer.’

‘Zo is het genoeg,’ beet Peter haar toe. ‘Weg hier!’

‘Dat wilden we net doen,’ zei Ruby. ‘We gaan nu naar haar toe. Ik vraag me af wat iedereen wel niet zal denken als ze horen wat ik te vertellen heb.’

Hij werd nog bleker. 'Dat kun je niet maken. Nee, dat mag je niet doen!'

'Ach, we kunnen het ook anders zeggen, namelijk dat jij het niet had mogen doen,' diende Ruby hem van repliek.

Het papier in zijn hand verkreukelde tussen zijn vingers. 'Maar het is niet wat je denkt.'

Iris imiteerde zijn paniekerige toon: 'O, maar dat is het wel. Dat weet jij en dat weten wij.' Ze legde een hand op Ruby's arm. 'Kom, dan gaan we. Voel je je al iets beter?'

Ruby keek haar aan. 'Eerlijk gezegd wel. Ik begin het geloof ik zelfs leuk te vinden.'

'Wacht!' brulde Peter toen ze zich omdraaiden om weg te lopen. 'Dat kun je niet maken!'

'O, nee? Wacht maar af.'

'Je bent echt te gek. Ik wist dat je het kon.' Iris applaudisseerde even terwijl ze Ruby naar buiten volgde.

In de kerk hield iedereen zijn adem in. Een klein kind zei: 'Mama, ik moet plassen.' Vanaf een van de banken aan de andere kant van het middenpad hoorde Lottie de bekende lach van haar jeugdvijand op klateren en haar hart maakte onwillekeurig een sprongetje.

Nadat dominee Peter Vale een paar seconden als aan de grond genageld was blijven staan, zei hij ineens met een bevende stem die nauwelijks te herkennen was: 'Het spijt me. Ik ben zo weer terug.'

Hij trok zijn zwarte toga iets omhoog en beende de kerk uit.